

—Тейко, мама! извика Станка и падна долу като мъртва.

Непознатый, кой още ся бореше съ огъня, за да измъкне Васильовж-тж булкж, като чу выкове, уплашенъ, дръпва ся назадъ: той позна че извади Станкж отъ огъня за да ѝ прѣдаде въ кръвнишки рждѣ.

—Смърть, злодѣйцы!—земете ѝ: сега тя е ваша, нъ не за всякога, изкреця той и ся изгуби.

Татари-тѣ съ радостны выкове понесохж Станкж; други уловихж булкж-тж, коя едвамъ ся отърва отъ огъня, и тръгнахж на долу изъ село-то. Жалостный выкъ на нещастны-тѣ тѣя двѣ жены, напълни сичко-то село и ся далечъ, далечъ по пространны-тѣ равнины раздаде. Сѣкыго страхъ и тръпки побывахж, вой-то слушаше тѣя гласове, като ножъ ся впиваше въ сърдца-та на сичкы-тѣ селены, нъ никой не смѣше да ся побутне отъ мѣсто-то си: никой не подигна ржкж за свободж; сѣкой ся потаеше, сѣкой мълчеше и долу ся слагаше.

Непознатый бѣше сжщій Станкинъ згоденикъ, кой едва сполучи да ся примъкне съ Стоенчя прѣзь разваленж-тж Станкынж градинж, и да излезе отъ вьнъ село-то. Станкынъ гласъ той послѣдваше на всждѣ: тя ся влачеше още по отсрѣщный пжть на село-то; сърдце му ся раздираше на кжсове. Той втрещенъ стоѣще и